Ņau, ņau, ņau! Tu jau zini, ko nozīmē šī skaņa... Pienācis sūtījums leļļu mājai!

Gabija aplūko Kaķēnu pārsteigumkārbu pavasarīgi zaļos toņos. “Nojaušu, ka tur būs kaut kas saistīts ar dārzkopību,” viņa min.

Kārbiņā viņa atrod nelielu kociņu puķupodā. Tā zaros aug mazītiņi kēksiņi.

"Hmm... Nez, vai tie ir ēdami?" Gabija prāto. "Varbūt mūsu Kūkkaķis Kēksiņš zinās pateikt. Nāc, Pandij. Laiks kļūt maziņiem!"

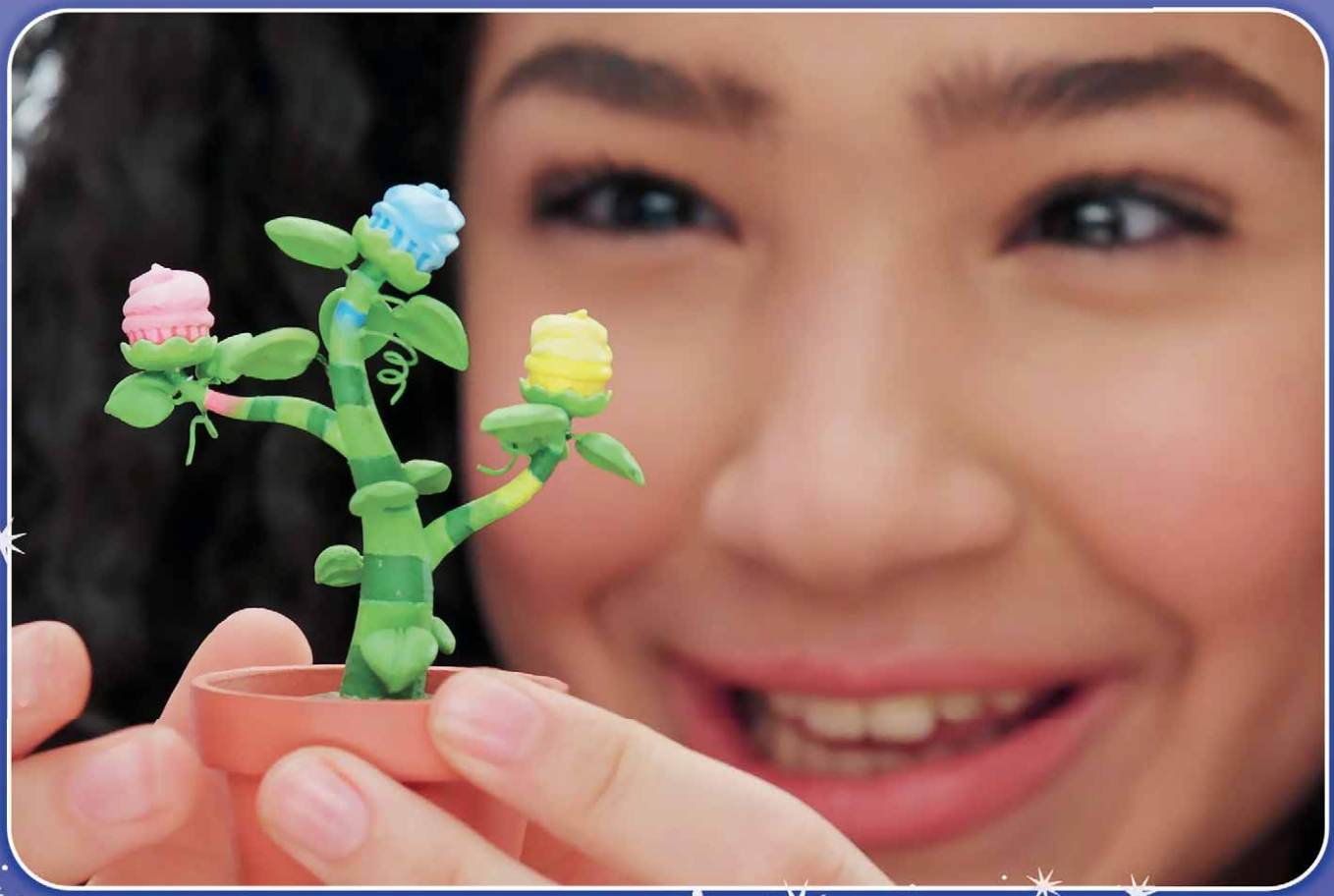

Gabija un Pandķepis ietraucas leļļu mājas virtuvē.

“Sveika, Gabij! Sveiks, Pandij! Kas jauns?” Kūkkaķis vaicā un uzlec uz galda apsveicināties. “Oho, jums ir kēksiņu kociņš!”

Pandķepis tikai pasmejas. “Tie kēksiņi ir tik sīciņi! Es viens pats varētu apēst visus!”

“Šobrīd kociņš ir mazs,” Kūkkaķis Kēksiņš piekrīt. “Taču, ja to pabaros, tas izaugs par kārtīgu koku, un tad jūs varēsiet mieloties ar lieliem, gardiem kēksiņiem.”

Pandķepis un Gabija ir sajūsmā! “Un kas tādam kēksiņu kociņam garšo?” Gabija jautā.

“Medus!” Kūkkaķis paziņo. “Taču tikai dažas lāsītes. Citādi tas izstiepsies pārāk garš.”